
Týden plný dětských her a dobrodružství v centru Prahy

Týden plný her a dobrodružství v centru Prahy

Již třetím rokem připravuje Rizan Badalli pod záštitou Pedagogické fakulty UK letní příměstské tábory pro děti ve věku šest až deset let. Každé ráno je rodiče odvedou do budovy fakulty, odevzdají třem vedoucím a kolem páté hodiny odpoledne si je zase vyzvednou. V mezidobí mají školáci vyrážejí na výpravy do blízkých parků a hřišť, někdy i na celodenní výlet mimo Prahu. Dnešní den bude výjimečný, většina dětí neodejde večer domů, ale čeká je bojovka po zšeřelých univerzitních chodbách, diskotéka a přenocování ve spacáku.

Je čtvrtek ráno a uprostřed velké suterénní místnosti plné batůžků, výtvarných potřeb a společenských her stojí v roztodivných pozicích několik kluků a holek. „Tobíku, víš, jak vypadá koala?“ ptá se hlavní vedoucí Anna Rakovanová malého chlapečka. „Jasně!“ odpoví suverénně, nakrčí se, roztáhne ručky a zařadí se vedle už připraveného leguána, emua a hada. Zpoza dveří vystoupí kudrnatá holčička s nápisem Vali na tričku, převezme si od učitelky lístek s nápovědou a snaží se rozšifrovat, co za zvíře to které dítě představuje. Během chvilky všechny odhalí. Z místnosti teď odchází Tobík, ostatní si opět vyberou, co budou představovat, a hra pokračuje dál. „Jejda, obr. Jak mám udělat obra?“ mumlá si pro sebe Vali. Rázem však problém vyřeší – stoupne si na židli a tváří se hrozivě. Během dvaceti minut se hráči postupně mění v borůvku, zubní protězu, slepeckou hůl, knihovnu nebo atleta. Vydrží si tak hrát po celou dobu, než dorazí všichni účastníci tábora.

Žabáci proti kačenkám

Kolem půl deváté už sedí kompletní skupinka třinácti dětí a tří učitelek, studentek Pedagogické fakulty UK, v kroužku a vypráví si, co všechno v minulých dnech zažily a co je ještě čeká. Po středeční celodenní návštěvě libereckého science centra iQLANDIA budou mít dnešek plný her a soutěží v Praze. Dopoledne stráví na Střeleckém ostrově a po obědě se vypraví do ekologického střediska Toulcův dvůr v Hostivaři. Venku svítí sluníčko, ale není horko – ideální počasí na sport. „Tři, dva, jedna, teď!“ odstartuje druhá z vedoucích Anna Fricová závod štafet v parku na Vltavě. Děti jedno po druhém skáčou žabáky, batolí se jako kačenky a nakonec sprintují do cíle. Učitelky se snaží každé kolo zefektivnit a přeskládat malé sportovce tak, aby soupeřící družstva byla výkonnostně srovnatelná. „Podívejte se na sebe, jak jste všichni velcí, tihle prckové vám vůbec nemohou konkurovat,“ snaží se Pavlína Martínková, třetí z učitelek, rozdělit silnou skupinku nejstarších kluků a podobně vysokých děvčat, kteří chtějí soutěžit společně. Žádný div – od pondělí, kdy příměstský tábor začal, si už každý stihl v kolektivu najít svého oblíbence. Za chvíli už ale není po drobné rozepři památky a všichni se vzájemně povzbuzují, zvažují strategii, kdo zvládne ve štafetě lépe skok o jedné noze nebo rychleji běhá. Silnější pomáhají slabším. „Děti závodění milují. Při štafetách se skvěle učí práci v týmu, podporují se, fandí si a je to zábava i pro ty, které nemají soupeření úplně v povaze,“ vysvětluje Anna Rakovanová.

Ideální práce pro studenty

Program na celý týden vymýšlí sama. Vždy před začátkem svého turnusu hledá tato nepsaná šéfkyně vedoucích na internetu zajímavé lokace, oprašuje osvědčené hry a vymýšlí nové, aby se nenudily ani děti, které si pamatuje z loňska. „Třeba Nikča udělala ohromný pokrok,“ zmiňuje drobnou copatou holčičku, jejíž mladší bratr drží partu s většími kluky. „V pondělí jsme byli na Dětském ostrově,“ ukazuje rukou k obrovskému hřišti na protějším břehu. V úterý se vydali do lanového centra v Braníku a jako každoročně věnovali jeden den v týdnu výletu mimo město – letos právě do vědecko-zábavního centra v severních Čechách.

„Když jsme před třemi lety začínali, dělali jsme celodenních akcí víc, ale zjistili jsme, že děti pro všechno ten organizovaný čas nemají možnost prostě jen tak být a hrát si samy,“ říká hlavní organizátor tábora Rizan Badalli. V prvním ročníku ještě působil jako vedoucí skupiny, nyní už má na starosti spíše provozní záležitosti, teď například přivezl dětem k večeri pizzu. „Zázemí Pedagogické fakulty UK je úžasné. Sídlí v centru Prahy, což je výhodné jak pro rodiče, tak pro nás. Máme zde k dispozici všechno, co potřebujeme – prostor na hraní a dnes i na spaní. Na obědy chodíme do menzy ve vedlejší ulici,“ popisuje Badalli. Nejvíc si ovšem cení kvalitních lidí, jež mu do týmu dodala právě fakulta. „Kdo jiný by

měl takovéto aktivity pro děti zaštitovat než instituce vzdělávající budoucí učitele. Je to zajímavé i pro studentky, které se přihlásily na pozice vedoucích. Tábor jim zajistí praxi v oboru a získají za ni také kredity," dodává organizátor.

Po setmění

Večeře skončila. Děti si vybalily spacáky, připravily pyžama, uložily plyšáky a teď se rozutekly po budově plnit úkoly bojovky. První tříčlenný tým zastavuje hned za dveřmi společenské místnosti a čte si text nalepený na zdi. „Ale kam dál?“ ptá se nespokojeně Matylda, nejmenší holčička na táboře. „To neřeš. Spíš mi řekni, kdo nebo co u něčeho dlouho nevydrží?“ čte Kuba první zadání. Celotáborové téma je totiž poznávání přírodních živlů a většina otázek se točí právě kolem nich. Klukům hoří uši vzrušením, když peláší po schodech pátrat po dalším stanovišti, a povzbudivě se otáčí na Matyldu, která se váhavě vydává tmavými prostory za nimi.

Během hodiny má všech deset dětí, jež zůstávají v budově přes noc, úkoly splněné a trpělivě čekají ve společenské místnosti na to, co se bude dít dál. Nevycházím z údivu, jak to že jsou i navzdory pokročilé večerní hodině tak klidné a poslušné. Samozřejmě občas běhají, strkají se a křičí, ale za celý den nebylo nutné řešit jediný větší konflikt, nezaznělo žádné reptání „To je nuda“ nebo třeba výhrady k tomu, že mobil smějí používat jen na fotografování nebo volání rodičům.

Mladé učitelky nemusely ani jednou doopravdy zvýšit hlas, všechno se řešilo klidnou argumentací a jednoduchým vysvětlením. Studentky jsou sešvané a dětem se věnují naplno. Motivací pro ně není sbírání kreditů – tuto vysokoškolskou povinnost splnily v minulých ročnících, přesto jsou tu letos zase. Program mají dokonale připravený, ale nebojí se improvizovat a co nejvíce prokládají organizované aktivity volnou zábavou. „Tahle parta je opravdu skvělá. Drží spolu, jsou čínorodí a fakt poslouchají. Většinou jim musíme opakovat jen pravidla her,“ směje se Pavlína Martínková. Komu z nich bude zítra večer tábor chybět? „Mně ne! Já tady budu i příští týden,“ chlubí se Ivanka. „Já taky! Já taky!“ přidávají se Kuba s Tobim. „Já organizuji jen tento turnus. Mně se stýskat bude,“ říká tiše vedoucí.